

щото трѣбваше да слѣзатъ на откритата полянка и да приближатъ къмъ храсталака, а това бѣ твърде опасно.

Оставаше ни спокойно да чакаме тигърътъ самъ да излѣзе изъ храсталака и да пазимъ да не влѣзе пакъ въ джунглитѣ, или пъкъ да не се нахвърли на операторитѣ. Дадохъ знакъ на Кампбела да застреля тигъра, ако той излѣзе и премине опредѣлената линия. Обаче Кемпбелъ разбралъ, че азъ му казвамъ да стреля въ тигъра, ако той направи нѣкакво движение, и веднага гръмна.

Куршумътъ нарани тигъра леко, но му причини такива силни болки, че той просто побѣснѣ. Като свѣткавица изкочи отъ скривалището си и полетѣ къмъ мрежника на Кампбела. Азъ се прицелихъ и гръмнахъ. Тигърътъ се повали на земята. Следъ малко скочи и този пътъ се спуствна къмъ мене. Не се плашихъ, защото знаехъ отъ туземцитѣ, че поради тежестъта на своето тѣло, той не може да се залавя съ ноктитѣ си за кората на дървото и да се катери по него, както правятъ коткитѣ. Но останахъ смаянъ, когато тигърътъ стигна до моето дърво, на което азъ се мислѣхъ въ пълна безопасностъ, и ужасно разяренъ се закатери по него.

Азъ не изгубихъ смѣлостъ: въ чифтето ми имаше още единъ куршумъ. Но азъ лежахъ въ мрежника и въ това положение не можехъ да се прицеля въ катерещия се тигъръ. Скочихъ на крака и, понеже върху плетената мрежа не можехъ да пазя равновесие, уловихъ се съ едната ръка за единъ клонъ, а съ другата държахъ пушката. Разярениятъ звѣръ бѣ почти подъ самия мрежникъ.

Всички настрѣхнаха. Кемпбелъ не смѣеше да стреля, защото можеше да удари съседния кинооператоръ, а двамата туземци, които бѣха на дървото по-горе отъ мене, се страхуваха да не би куршумитѣ имъ да засегнатъ менъ. Азъ трѣбваше самъ да се разправа съ тигъра, преди той да се покатери до менъ. Едвамъ ус-